

[Finansministeren.]

Det er derfor ikke uden betænkeligheder at gennemføre en ordning som den foreslåede. Navnlig med hensyn til visse små, lukkede varevogne gør sådanne betænkeligheder sig stærkt gældende. Små varevogne er ikke i samme forhold som større varevogne præget af varekassen, og med den nu foreslåede ændring vil de små varevogne såvel med hensyn til udseende som indretning nærme sig yderligere til de tilsvarende personvogne.

Det er et spørgsmål, om en kategori af små varevogne, der berigtiges med halv afgift, burde afskæres fra at kunne opnå de hertil knyttede rettigheder med hensyn til personvognsindretning, og om man derfor i loven burde optage en bestemmelse herom og samtidig give det nævn, der efter den gældende lov foretager afgrænsningen af varevogne fra personvogne, bemyndigelse til i et vist omfang at dispensere fra en sådan bestemmelse. Jeg vil finde det hensigtsmæssigt, at der til brug for folketingets overvejelser fremkom en udtalelse fra nævnet vedrørende omsætningsafgift af motor-køretøjer om disse forhold, og jeg har rettet henvendelse til nævnet herom.

Det er i lovforslaget foreslået, at de ca. 30 000 varevogne, der i dag er indregistreret på halv afgift, tillades indrettet i overensstemmelse med de nye regler.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal dernæst tillade mig, for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om en tillægsafgift af visse motor-køretøjer m. v.*

Forslaget går ud på en uændret forlængelse af de gældende bestemmelser. Tillægsafgiften har nu været opkrævet siden finansåret 1950-51, og den må opkræves, så længe den nuværende vægtafgiftslov gælder.

Når forslaget til forlængelse fremsættes allerede nu, sker det for at muliggøre, at tillægsafgiften for finansåret 1958-59 ligesom for finansåret 1956-57 kan opkræves sammen med den ordinære vægtafgift, hvorved man vil kunne spare over 100 000 kr. i opkrævningsomkostninger. Som det høje ting måske erindrer, fremsatte jeg

også sidste år forslaget om forlængelse af tillægsafgiften så tidligt, at det havde været muligt at opkræve tillægsafgiften for finansåret 1957-58 sammen med den ordinære vægtafgift. Som bekendt bevirkede den på grund af Suezkrisen indførte benzinationering, at vedtagelsen af forslaget blev stillet i bero og først skete i februar 1957, og tillægsafgiften måtte derfor opkræves særskilt for 1957-58 med de deraf følgende økonomiske og arbejdsmæssige ulemper.

Tilrettelæggelsen af opkrævningen af den ordinære vægtafgift for det kommende finansår er allerede i gang, og ud fra erfaringerne fra sidste år må det anses for nødvendigt, at opkrævningsblanketterne, girokortene, i år skal foreligge i endelig godkendt korrektur senest den 15. november. Skal der for finansåret 1958-59 ske en samlet opkrævning af ordinær vægtafgift og tillægsafgift, må tillægsafgiftsloven altså foreligge endeligt vedtaget omkring midten af november.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, skal jeg anbefale dette til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Gertie Wandel* til stats- og udenrigsministeren:

„Vil stats- og udenrigsministeren søge udvirket, at danske og udenlandske repræsentanter ved handel på Færøerne ligestilles med hensyn til udgiften ved løsning af antagelsesbevis?“

Gertie Wandel: Baggrunden for mit spørgsmål til den højtærede stats- og udenrigsminister er den betydelige irritation, der knytter sig til det forhold, at repræsentanter for danske firmaer siden 1950 for at få antagelsesbevis til at handle på Færøerne betaler 300 kr. for første firma, mens repræsentanter for udenlandske firmaer kun betaler 40 kr. for det samme. Forholdet bliver endnu grellere derved, at danske repræsentanter betaler 150 kr. for følgende firmaer, mens udenlandske repræsentanter